

MONOLOGURI LITURGICE

Cartea

Marea, o carte deschisă!
 Cineva o ține pe genunchi
 Și o răsfoiește mereu,
 Îi tot întoarce valurile.
 Uneori, pune semne,
 Face adnotări
 La subsolul paginilor
 Și tot mai puține vapoare
 Rămân la orizont.
 Marea, o carte de geometrie
 Scrisă la scară naturală.
 Noi doar atingem coperta,
 Cu atenție,
 Să nu ne înece paginile!
 Marea – o carte adâncă.

Crepusul

Luna vine
 De undeva dinspre râu.
 Trece grăbită printre fântâni
 Și printre copaci.
 Îi lovește ușor, salutându-i,
 Și-n urmă rămân
 Petale de crin și haine de argint.
 Se urcă spre cer
 Proptindu-se de umerii noștri.
 Se sprijină pe case
 Și păsări.
 Aripile inorogului
 O însoțesc până departe
 Și de acolo în sus
 Se sprijină pe privirile noastre.
 Se așează la locul ei
 Ajutată de îngeri,
 Apoi ne mulțumește
 Pentru fapta noastră de vitejie.
 Nu ne-am speriat,
 Nu ne-am retras,
 Am stat solemn lângă ea
 Și am ajutat-o
 Să se întoarcă acasă.

Destin

Vântul bate tare.
 Întoarce tot mai repede
 Paginile vieții mele.

Ploaia cade torențial.
 Îndoaie până la pământ
 Coroana vieții mele.

Groparul lucrează cu spor.
 Îngroapă tot mai adânc,
 Ca pe o comoară,
 Amintirea vieții mele.

Mâna mea dreaptă,
 Floare pe mormânt,
 Continuă să scrie epitafuri,
 Îndoliind veșnicia.

Geamuri

Doamne,
 Cineva privește prin noi
 Până departe. Probabil
 Te caută pe Tine.
 Noi suntem geamurile
 De la parterul lumii Tale
 De duh străveziu.
 Sticla noastră,
 Neștearsă de mâna credinței,
 Este opacă,
 Plină de praful lumii,
 Aburită
 Din cauza încălzirii globale.
 Uneori, nici noi
 Nu putem privi prin noi înșine
 Așa cum privești Tu
 Prin Tine însuși
 Spre interiorul universal
 Al trupului Tău.
 Doamne,
 Fii Tu geamul nostru,
 Al geamurilor,
 Ca să putem privi
 Spre noi înșine.

Grindina

O vară întreagă, nebunii
 Au dat cu pietre în îngeri.
 La primării sosesc plângeri...
 Sângerează marginea lumii.

Sunt pietre în cer adunate
 De-o grindină, poate mai bine.
 Prăpădul porni-va ca mâine;
 Ospiciile sunt condamnate.

Cât poate dar cerul să-ndure
Afrontul acesta de sânge?
De pază stă ochiul ce plânge;
Schilozii ascut o secure.

Grindina bate în văile lumii.
Războiul îl poartă nebunii.

Imaginație

Luna,
Ca o femeie curioasă,
Se apleacă primejdios
Peste umărul plopilor fără soț,
Să vadă
Cine trece pe drum.

Luna,
Ca o geamandură
Îngălbenită de vreme,
Ne interzice ieșirea în larg,
Acum, când în sufletul nostru
Este furtună.

Luna,
Ca o ureche cerească,
Ascultă micile noastre răutăți
Spuse la adresa Divinității
Și le transmite mai departe.

Luna,
Ca un cal troian ambiguu,
Stă amenințătoare
La poarta planetei,
Gata să ne cucerească.